

er den store Mølleindustri her i Landet, og naar vi spørge: er der nogen Grund for os til at hjælpe den? vil jeg spørge: hvorledes staa vi selv? have vi Raad til at faste Brag paa, hvad vi kunne faa billigere, for at støtte de enkelte Møllere? vi maa hver Dag i vor Virksomhed som Landmænd tage imod de Tilskikkelser, der komme, og jeg synes, det er ubilligt at fordrø, at hele den arbejdende Befolkning for disse Mølleres Skyld skulde gaa til en saadan Skat. Jeg agter altsaa ubetinget at stemme imod Forslaget.

Mararerne have som sagt forlangt: ingen Told paa Vvsvornødenheder! de have forlangt: ingen Told paa Raaprodukter! Og dette er Ministerens Svær! Efter hele min Opfattelse af Sagen maa jeg udtale, at jeg aldeles ubetinget finder, at der ikke er Grund til at fremme denne Sag. Jeg kan ikke se, at der ved Forhandling kan komme noget ud af Sagen, og jeg og mine Meningsfæller agte at stemme imod Lovens Overgaang til anden Behandling.

Endnu skal jeg kun tilføje een Ting, og det er, at Ministeren for saa vidt er fuldstændig konsekvent, naar han stiller Forslag om, at Staten skal betale Delinkventomkostningerne. Thi Ministeren siger: „Brændevinen skaber Fattigdom, den skaber Sindsyge, den skaber Forbrydelse; da jeg nu har været den fornemmeste Motor for Olfkatten, og den har bevirket forøget Brændevinsdrifkeri, har jeg altsaa et meget betydelig forøget Ansvar for alle de Forbrydelser, at den Skyldom og Glendighed, der hersker, jeg finder altsaa, at det er en Pligt for mig, der repræsenterer Statskassen, at betale Delinkventomkostningerne“ — og dette finder jeg fuldstændig rigtigt.

Scharling: Det Parti, jeg tilhører, paastøner, tror jeg at turde sige, at Regeringen har taget denne Sag i sin Haand og taget Initiativet til paa ny at bringe Forslaget om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften frem for Tinget, og det slutter sig til de to Hovedprincipper i Lovforlaget, paa den ene Side Bestræbelsen for ved en Forhøjelse af Brændevinsstaten at begrænse det overdrevne Forbrug af Alkohol og derved at formindste Drickfældigheden, og paa den anden Side Bestræbelsen for at staffe Midler til, at Kommunerne kunne se sig i Stand til uden Overbeholdelse at løse de dem paahvilende sociale Opgaver paa en saadan human og videregående Maade, som Tiden i bedste stigende Omfang kræver. Til Trods for, hvad der er fremført fra forskellige Sider med Hensyn til det første Spørgsmaal

om Begrænsning af den overdrevne Brug af Alkohol, tror jeg, det maa siges, at der er en ret almindelig Anerkendelse af, at Forbruget af Alkohol og særlig af Brændevin er for stort her i Landet, og tillige, at det vilde være ønskeligt, at det vilde være en Velgerning, kan man gerne sige, særlig for den paagældende Del af Befolkningen, at dette Forbrug blev formindstet. Den Omstændighed, at Afholdsbevægelsen har faaet saa stor Styrke, har bundet saa almindelig Tilslutning rundt omkring i Landet, er et afgørende Vidnesbyrd om, at Befolkningen selv anser Drickfældigheden som et Samfundssønde, som man bør søge alvorligt at bekæmpe. Og det maa vel ogsaa siges, at Betingelsen i sin Tid af Skatten paa basterf O udspang af den samme Erkendelse, da man ellers næppe var gaaet til en saa betydelig Betsatning af denne Forbrugsartikel. Jeg tror derfor at kunne gaa ud fra, at de, der i sin Tid have medvirket til Gennemførelsen af Olfkatloven, maa erkende, at der ikke er mindre Grund til nu ved en Forhøjelse af Brændevinsafgiften at søge at formindste Forbruget af Brændevinen, og selv de, der af politiske Grunde vare imod Vedtagelsen af Olfkatten, have jo i sin Tid og navnlig, for Spørgsmaalet rejstes og fik politisk Aktualitet, udtalt sig i ganske tilsvarende Retning. Jeg kan i saa Henseende minde om de Artikler, som for omtrent 6 Aar siden indeholdtes i et københavnsk Organ for i alt Fald en Del af Olfkattens Modstandere, nemlig „Politiken“. 3 Februar 1888 skrev saaledes „Politiken“: „Man kan meget vel komme Brændevinsdrifningen til Livs og dog samtidig forøge Statens samlede Indtægter uden at forøge Befolkningens samlede Udgifter. Det er kun de stærke Drankere, der gaar ud over, men det gør mindre til Sagen. . .“ og det paavises derefter at det er ganske fejlagtigt at ville paastaa, at det er „lige meget, hvad Stat der er paa Brændevin. Forbruget vil dog blive det samme“, og det siges, at alle Landes Erfaringer stride herimod. „Op-hæv denne Skat, og Forbruget stiger, for-øg Staten, og Forbruget synker. Man kan derfor meget vel ved en Skatteforhøjelse opnaa en Formindstelse i Forbruget, og man kan trods denne Formindstelse, som ovenfor paavist, staffe Statskassen forøgede Indtægter.“ Jeg tror, at dette vidner tilstrækkeligt om, at der i Grunden er en ret almindelig Erkendelse af, at der er tilstrækkelig Anledning til at stræbe at formindste det overdrevne Brug af Brændevin, og at en højere Betsatning i alt Fald er et af Midlerne hertil. Naar mit forstellige